

Nieuwsbrief

Children's Care Oekraïne

Januari 2017— Jaargang 5 nr. 1

Buiten is het super koud en het sneeuwt de hele dag al flink. Ik zit heerlijk naast de warme houtkachel.

De laatste maanden van 2016.

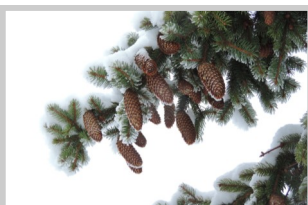
Het waren heftige maanden. Begin december hebben we afscheid moeten nemen van **Svetlana**—16 maanden oud. Haar hele leventje is ze ziek geweest en heeft ze in het ziekenhuis gelegen. De laatste 6 maanden heb ik voor haar gezorgd. Ik ben intens van dit mooie meisje gaan houden en ze heeft voor altijd een plaatsje in mijn hart. Deze maanden waren erg moeilijk voor haar. Ze had veel pijn, vaak koorts en kon niet goed ademen. Ook waren er allerlei problemen rond de voeding en medische zorg/mogelijkheden. Daarnaast waren er altijd moeilijkheden/ruzies als de ouders in het ziekenhuis bij hun kindje wilden zijn (ze hadden haar afgestaan omdat ze dachten dat ze in het ziekenhuis meer/betere zorg zou krijgen dan zij haar konden geven) Ik had het er heel moeilijk mee. “Waarom gebeurde dit? Waarom haalde God haar niet thuis? Waarom is de zorg hier zo slecht? Waarom kon ik alleen maar liefde geven?” Zoveel onbeantwoorde vragen. Toch ben ik dankbaar dat God mij kracht heeft gegeven om liefde, warmte en geborgenheid aan Svetlana te kunnen geven. Ik heb veel gehuild en als ik terug denk aan die tijd voel ik nog steeds de machteloosheid die ik in die tijd vaak heb ervaren. Maar tegelijkertijd weet ik dat ze nu in de hemel mag zijn bij God en vrij is van alles wat niet fijn en goed was.

Als team hebben we kunnen helpen door de kosten van de begrafenis op ons te nemen en haar zo een waardig afscheid te geven. Ook zijn we met elkaar naar de begrafenis geweest. In een klein hutje van wat stenen, maar vooral plastic en hout, lag ze opgebaard in een klein kistje met mooie witte kleden. Ze was zo rustig, niet meer die zware ademhaling, niet meer die angst in haar oogjes. Nu ... een klein meisje dat zou kunnen slapen. Deze ene keer stond zij in het middelpunt van de belangstelling. Voor de ceremonie werd het tafeltje naar buiten getild. De predikant las met ons uit de bijbel en er werd gezongen. Daarna gingen we in een stoet naar de begraafplaats. Er was veel verdriet en het gaat door merg en been om ouders te zien die zo verscheurd zijn. Ik ben blij dat ik niet alleen Svetlana maar ook haar moeder, vader en oma een stukje liefde heb mogen laten zien van God.

Eind december hebben we afscheid genomen van **Levi** (zo hebben hem genoemd) 2 maanden oud. Een dag voor zijn overlijden hebben we hem opgehaald vanuit een ander ziekenhuis hier in de buurt. Het was een rare gewaarwording. We waren met een “ambulance”; hier moet je je niet veel bijzonders bij voorstellen. Er is namelijk, naast een paar stoelen en een fles zuurstof voor de sier, niets aanwezig. Net voor we Levi ophaalden werd de ambulance nog even volgeladen met brandhout voor de kachel. Eenmaal onderweg was de zuster die mee was er toch niet zo zeker van dat dit een goed idee was. Hij ademde slecht en was erg grauw. We zijn teruggegaan naar het ziekenhuis waar we hem ophaalden. De arts was er niet blij mee. Hij lachte ons uit en belde de arts in ons ziekenhuis op. Met minachting in zijn stem zei hij: “ ik heb hier een bang zusterje en wij zijn uitbehandeld met dit kind”. Niemand wil de verantwoordelijkheid van het overlijden van een kindje in dit land op zich nemen en niemand wil een kindje dat er zo slecht aan toe is in het ziekenhuis opnemen. We moesten Levi meenemen en daar sta je dan met een afgewezen kind in het ene ziekenhuis en het andere ziekenhuis wil hem eigenlijk ook niet. En dat doet pijn, het gaat tegen alles in wat je zou willen voor dit kindje.

De volgende dag is Levi in het bijzijn van mijn Nederlandse collega en mij overleden. Ik ben snel naar een van de zusters gerend (wij mochten hem niet meer oppakken) maar die kwam niet gelijk mee en de arts kwam pas een half uur later. Heftig om te zien dat hij opeens stopte met ademen, heftig omdat zijn moeder er net daarvoor nog was, maar hem niet wilde zien, heftig omdat hij op een onwaardige manier in een doek werd gestopt en weg werd gebracht en heftig omdat we hem niet tot het laatste moment konden knuffelen.

Bidden & Danken

Danken:

Dat God er altijd is ook al voelen we dat niet altijd.

Bidden:

Voor het nieuwe jaar en dat God mij laat zien wat zijn plan is.

Voor de gezinnen met verdriet om hun kindje.

Voor het personeel en dat ook zij Gods liefde mogen gaan zien.

Het ziekenhuisteam

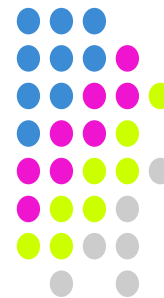
Als je wilt reageren op deze nieuwsbrief klik [HIER](#).

Nieuwsbrief

Children's Care Oekraïne

Januari 2017— Jaargang 5 nr. 1

Je zult wel denken wat een trieste verhalen en dat aan het begin van het nieuwe jaar. En dan heb ik nog niet eens alles verteld wat er de afgelopen periode is gebeurd. Families (in dit geval kinderen) uit elkaar zien gaan omdat ze geplaatst worden in verschillende kindertehuizen en je niet weet of ze elkaar ooit weer zullen vinden. Of kinderen die bij ons op de afdeling komen met zoveel verhalen, dat ik ze in mijn hele leven nog niet zou willen meemaken en zo kan ik nog wel even doorgaan.

Verwachtingsvol het nieuwe jaar in

Op dit moment hebben we 7 kinderen bij ons op de afdeling. Voor 3 heb ik de zorg op me genomen. Voor de andere 4 zorgt mijn Nederlandse collega Marianne.

Camier is 1,5 en al eerder bij ons op de afdeling geweest toen hij net geboren was en nu weer nadat zijn rehabilitatieprogramma er opzit in het kindertehuis. In december werd hij door zijn vader en stiefmoeder opgehaald. Het was een groots onthaal want hij mocht eindelijk weer naar huis. Er waren enorm veel mensen die hem kwamen ophalen. Maar helaas is hij al weer bij ons terug. De stiefmoeder vond het toch maar niets om hem thuis te hebben en daarom heeft vader hem weer teruggebracht. Ik geniet volop van hem. Het is een boefje - heeft een lekker eigen willetje en als hij zijn zin niet krijgt dan gaat hij liggen huilen/krijsen op de vloer. Het ziekenhuis is ook niet de juiste plek voor een gezond kind om op te groeien. Wat er nu gaat gebeuren is nog onduidelijk, ik zal voorlopig voor hem mogen zorgen.

Kira is ook 1,5 jaar oud en was net als Camier bij ons toen ze een klein baby'tje was. Daarna is ook zij naar een kindertehuis gegaan en nu dus weer teruggekomen. Er heeft nog nooit naar iemand naar haar gevraagd en ze weten niet waar de moeder is. Het is een heerlijk meisje om te zien en mee te maken. Ook zij weet wat ze wil en met haar ogen laat ze zien of ze iets leuk vindt of niet. Ze houdt erg van muziek en is ook vaak aan het dansen.

Sarah 2 maanden oud is een rustig meisje die je niet vaak hoort. Af en toe heerlijk even knuffelen en verder slaapt ze nog veel. Van haar achtergrond weet ik helemaal niets.

Het was een bewogen jaar 2016 en er zijn veel kinderen geweest waar we voor mochten zorgen en die weer naar huis mochten gaan of naar het kindertehuis. Er waren 4 kindjes waar we afscheid van moesten nemen.

Het was lang niet altijd makkelijk zoals jullie hebben kunnen lezen - maar het was ook een jaar met zegeningen. Een jaar waarin ik nieuwe collega's mocht krijgen, we de band met het personeel mochten versterken en we veel liefde mochten uitdelen aan hen die het zo hard nodig hebben.

Het nieuwe jaar ga ik vol verwachting in - wat gaat er allemaal komen en wat zijn Gods plannen met mij hier in Beregowo/Oekraïne.

Hartelijke groeten Jorien

jorienderuiter@hotmail.com
www.childrencareoekraïne.nl
IBAN - NL64 RABO 0148 8373 52
t.n.v. CG de Wingerd
o.v.v. Children's Care Oekraïne

Het huis waar ik woon

Mijn adres:
Jorien de Ruiter
Ukraine 90202
Zakarpatskaja oblast
Beregovo/Beregszasz
Arany Janos 124

Als je wilt reageren op deze nieuwsbrief klik [HIER](#).